

Jezdí Ježíšek tramvají?

Druhý den ráno se Víťa na maminku usmíval.

„Pozítří přijede tatínek!“

I maminka se usmívala. Oba se moc těšili.

Víťův tatínek pracoval v cizině. V daleké zemi stavěl vysokánský dům. Teď je konečně dům hotový a tatínek se vrátí domů. Už napořád. Hurá!

Cestou do školy Víťa přemýšlel.

„Maminko, jezdí Ježíšek tramvají?“ zeptal se.

Maminka se na chvíli zamyslela.

„Nevím,“ pokrčila nakonec rameny.

„Já bych řekl, že ano,“ usoudil Víťa. „Ale asi jenom brzy ráno nebo pozdě večer.“

Určitě nemá rád tlačenci. Co myslíš, maminko?“

Maminka přikývla.

„Vůbec by mě to nepřekvapilo,“ odpověděla. „Jenže si musí dávat velký pozor, aby na něj někdo nešlápl. Když je neviditelný.“

Kluci ve třídě si nemysleli, že Ježíšek jezdí tramvají.

„Sotva,“ uvažoval Jirka. „Podle mě by si vybral něco rychlejšího. Expresní vlak třeba. Nebo letadlo.“

„Anebo formuli jedna, ta je nejrychlejší,“ přidal se Otík.

„To už by mohl jezdit rovnou na kole,“ rozesmál se Fanda.

„Kdepak, na sněhu by se mu špatně jezdilo,“ namítl Víťa. „A stejně to nikdo neví. Když je neviditelný!“

Odpoledne šel Víťa s maminkou z družiny. Na točně čekala dvacítká i trojka. Všude ležel čerstvý sníh. Zakryl všechny včerejší stopy. Zasněžený keř vypadal pořád stejně. Svačina u něj nebyla. Že by ji sluplo hladové strašidlo?

Večer dostala maminka zprávu. Tatínek zůstává na letišti v daleké zemi. Blíží se tam tropická bouře. Odlet byl odložen, dokud nebezpečí nepomine.

Z té zprávy se Víťovi udělalo tak smutno, že se musel jít honem podívat na tramvaje. Na točně stála dvacítka. Z předních dveří vystoupil pan řidič. V ruce držel svačinu. Víťa ho pozorně sledoval. Pan řidič došel ke keři a znovu před něj položil svačinu. Zase jakoby k někomu mluvil. Víťa si mohl oči vykoukat, ale nikoho nezahlédl. Že by pan řidič chodil krmit tramvajové strašidlo?

Kdo žije v keři?

Další den byl docela dobrodružný. Odpoledne vyzvedla maminka Víťu z družiny. Domů zašli jen odložit aktovku. Potom odjeli dvacítkou do středu města. K Vltavě.

Na ostrově jménem Kampa čekala babička. Všichni tři společně krmili labutě. Labutě měly velkou radost. Přišly tak blízko, že si je Víťa málem mohl pohladit. Bylo to báječné.